

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Bc. H. H.**, zastoupená Mgr. Petrem Škopkem, advokátem, sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/28721-222/1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2020, č. j. 54 A 82/2018 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „registrační orgán“) ze dne 10. 1. 2018, č. j. 003030/2018/KUSK/Soc/Hla/53. Tímto usnesením bylo podle § 66 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o registraci sociálních služeb poskytovaných v domově pro seniory, neboť i přes opakované výzvy nedošlo k odstranění vad žádosti, jež bránily pokračování v řízení. Vada

žádosti spočívala v tom, že k ní žalobkyně nedoložila aktuální rozhodnutí o schválení provozního řádu zařízení sociálních služeb vydané orgánem ochrany veřejného zdraví dle § 79 odst. 5 písm. g) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Konstatoval, že pokud bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, nedošlo k věcnému posouzení žádosti o registraci sociální služby. Námitky žalobkyně vztahující se k věcnému posouzení žádosti proto krajský soud označil za bezpředmětné. Dále uvedl, že za rozhodnutí orgánu ochrany veřejného zdraví vydané dle § 79 odst. 5 písm. g) zákona o sociálních službách lze považovat pouze takové rozhodnutí, které schvaluje provozní řád pro poskytování sociální služby v zařízení sociálních služeb v podobě, o kterou bylo žádostí o registraci požádáno. V případě jakékoli změny okolností upravených provozním řádem je třeba přijmout změnu provozního řádu, kterou musí orgán ochrany veřejného zdraví opětovně schválit. Provozní řád schválený rozhodnutím krajské hygienické stanice ze dne 27. 7. 2016 dle krajského soudu aktuálně neodpovídal tomu, jak má být sociální služba dle žádosti žalobkyně poskytována, a to s ohledem na zastaralost údajů (kapacita zařízení, zdroje pitné vody s ohledem na absenci povolení nové technologie úpravy vody a zákazu krajské hygienické stanice používat vodu v zařízení k pitným účelům, k vaření, přípravě jídel a nápojů a k čištění zubů; a dále s ohledem na skutečnost, že v zařízení nejsou v důsledku ukončení smlouvy o poskytování lékařských služeb poskytovány zdravotnické služby). Rozhodnutí krajské hygienické stanice ze dne 27. 7. 2016 tedy z důvodu neaktuálnosti nebylo možno považovat za relevantní podklad. K námitce vázanosti registračního orgánu vlastní správní praxí krajský soud uvedl, že zásady legitimního očekávání je možno se dovolávat pouze tehdy, pokud případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Dle krajského soudu však tvrzení o existenci případů typové podobnosti neplynou ani ze správního spisu, ani z podané žaloby. Postup správního orgánu v souzené věci nebyl dle krajského soudu svévolný, neboť byl odůvodněn novými skutečnostmi, které nebyly v předchozích řízeních známy. Proto nemohl být pro žalobkyni překvapivý a žalobkyně nemohla důvodně očekávat, že její žádosti bude vyhověno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Dle stěžovatelky skutečnost, že v řízení nedoložila aktuální rozhodnutí orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 79 odst. 5 písm. g) zákona o sociálních službách, nelze pokládat za dostačující důvod pro zastavení řízení o registraci sociální služby. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že jí stran postupu registračního orgánu nemohlo vzniknout legitimní očekávání. Měla za to, že v nyní posuzované věci postupovala shodně jako v přechodných případech, kdy její žádosti bylo v plném rozsahu vyhověno. Ačkoli nedošlo ke změně okolností, registrační orgán shledal stěžovatelčin postup za nesprávný, což dle jejího názoru nepochybně zásadě legitimního očekávání odporuje.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, které pokládá za věcně správné.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] V projednávaném případě je z obsahu podané kasační stížnosti patrné, že je v převážné míře založena na argumentaci obsažené již v žalobě, s níž se podrobně vypořádal krajský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je tak v kasační stížnosti v souladu s dispoziční zásadou povinna výslovně uvést skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tím rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019 - 33). Náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných v žalobě, neboť žalobní námitky směřují proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatelka tak sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci zopakovat, např. tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, případně neshoduje-li se stěžovatelka s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za stěžovatelku domýšlel, z jakých konkrétních důvodů pokládá napadené soudní rozhodnutí za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[7] Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že *„žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[8] Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti bez dalšího pouze opakuje dříve (v žalobě) uplatněné námitky, pomíjí tím jejich věcné posouzení ze strany krajského soudu. Převážná část kasační stížnosti obsahuje pouze „zkopírovaný“ text žaloby s dovětky, že *„krajský soud pochybení nikterak nenapravil“*, nebo že *„nelze považovat argumentaci krajského soudu za správnou“*. Nejvyšší správní soud se proto věcně nezabýval těmi námitkami, které představují pouhý doslovný přepis žaloby, aniž by stěžovatelka jakkoli reagovala na jejich vypořádání krajským soudem.

[9] Stran naplnění podmínek pro zastavení řízení obsažených v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s posouzením krajského soudu.

Podle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách *sociální služby lze poskytovat jen na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, není-li v § 83 a § 84 zákona o sociálních službách stanoveno jinak; toto oprávnění vzniká rozhodnutím o registraci*. Podle § 79 odst. 5 písm. g) zákona o sociálních službách musí žádost o registraci obsahovat rozhodnutí o schválení provozního řádu zařízení sociálních služeb uvedeného v § 34 odst. 1 písm. c) až f) zákona o sociálních službách vydané orgánem ochrany veřejného zdraví.

[10] V souzené věci stěžovatelka k žádosti připojila rozhodnutí krajské hygienické stanice ze dne 27. 7. 2016, kterým orgán ochrany veřejného zdraví schválil provozní řád v podobě neodpovídající (s ohledem na zastaralost údajů) tomu, jakou sociální službu stěžovatelka žádala zaregistrovat. Registrační orgán proto stěžovatelku vyzval k předložení aktuálního rozhodnutí o schválení provozního řádu jako povinné přílohy k žádosti o registraci sociální služby, včetně nového provozního řádu schváleného tímto rozhodnutím, a to opakovaně výzvami ze dne 16. 10. 2017 a ze dne 9. 11. 2017. Stěžovatelce současně vysvětlil, z jakých důvodů považuje doložení rozhodnutí krajské hygienické stanice ze dne 27. 7. 2016 nedostatečné, a poučil ji, že pokud požadované listiny ve stanovené lhůtě nepředloží, bude řízení o žádosti zastaveno. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ani přes uvedené výzvy požadované listiny nedoložila, postupoval registrační orgán v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018 řízení o žádosti zastavil. Doložení rozhodnutí orgánu ochrany veřejného zdraví, které s ohledem na změnu okolností upravených provozním řádem zařízení a neaktuálnost údajů neodpovídá sociální službě, o kterou stěžovatelka požádala, je vadou žádosti, pro kterou (nebyla-li k výzvám odstraněna) nebylo možno v řízení pokračovat.

[11] Krajský soud nepochybil ani v posouzení otázky, zda postup registračního orgánu v řízeních o předchozích žádostech mohl u stěžovatelky vyvolat legitimní očekávání. S přihlédnutím k okolnostem nově zjištěným v přezkoumávané věci, které nebyly známy v předchozích řízeních (nedostatky hygienických podmínek v zařízení, zejména u zdroje pitné vody v důsledku absence povolení nové technologie úpravy vody), se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že skutečnost, zda se registrační orgán v minulosti při posuzování předchozích stěžovatelčiných žádostí provozním řádem domova pro seniory a příslušným rozhodnutím orgánu ochrany veřejného zdraví zabýval či nikoli, nemohla u stěžovatelky založit jakékoli očekávání, tedy ani odůvodněné očekávání toho, že by v tomto řízení mohlo být její žádosti vyhověno.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatelka (žalobkyně) nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu